

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Matejom Csenkym, advokátom, Paulínska 17, Trnava, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica č. k. 12 T 9/2021 z 3. januára 2022 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost-š 1/2022 zo 17. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. 12 T 9/2021 z 3. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu“) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tost-š 1/2022 zo 17. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Tp 46/2020 z 20. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tpo 20/2020 zo 14. júla 2020 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z.

Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Ďalšími uzneseniami okresného súdu č. k. 9 Tp 69/2020 z 2. októbra 2020 a č. k. 9 Tp 98/2020 z 10. decembra 2020 v spojení s uzneseniami krajského súdu č. k. 3 Tpo 68/2020 z 13. októbra 2020 a č. k. 3 Tpo 84/2020 z 22. decembra 2020 boli zamietnuté žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Následne uznesením okresného súdu č. k. 9 Tp 109/2020 zo 17. decembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 69/2020 z 22. decembra 2020 bola predĺžená lehota väzby aj sťažovateľa do 31. marca 2021. Následne uznesením špecializovaného trestného súdu č. k. 1 Tp3/2020 z 5. marca 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 bola predĺžená lehota väzby aj sťažovateľa do 17. júla 2021.

3. Na sťažovateľa bola 17. júna 2021 (spolu s ďalšími spoluobvinenými) podaná Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na špecializovanom trestnom súde obžaloba pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku a iné. Z dôvodu podanej obžaloby špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 12 T 9/2021 zo 7. júla 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 39/2021 zo 14. júla 2021 postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní aj sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj po podaní obžaloby. Naposledy o väzbe sťažovateľa rozhodoval špecializovaný trestný súd svojím napadnutým uznesením v spojení s napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti koncentroval svoju argumentáciu do dvoch rovín.

5. V prvej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namietol prietahový postup špecializovaného trestného súdu pri prejednaní veci, a to od 14. júla 2021, resp. od 21. októbra 2021, keď dochádzalo k *„neprimeraným prietahom v trestnom konaní.“* Podľa sťažovateľa má ako obvinený z trestného činu *„právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie.“* Konkrétne podľa sťažovateľa špecializovaný trestný súd *„bol nečinný od momentu rozhodnutia o mojom ponechaní vo väzbe (07.07.2021) do rozhodnutia o postúpení veci (21.10.2021) a následne od rozhodnutia o postúpení veci až do 31.01.2022.“*, pričom tento stav je podľa sťažovateľa neprípustný. Teda *„Prvostupňový súd síce od podania obžaloby vykonal vyššie uvedené úkony súvisiace s procesným postupom, avšak od momentu podania obžaloby až do dňa podania žiadosti o prepustenie z väzby uplynulo viac ako 6 mesiacov, čo nepochybne nezodpovedá požiadavke urýchlenosti konania vo väzobnej veci.“*, pričom *„z hľadiska rýchlosti konania o pozbavenia slobody možno tolerovať lehoty rátané na dni, resp. týždne, nie však už na mesiace.“* V rámci hodnotenia postupu špecializovaného trestného súdu pri prejednaní veci sa podľa sťažovateľa nezapočítavajú *„Technicko-administratívne úkony súdu, ako je doručovanie obžaloby, určenie*

termínu neverejného zasadnutia či hlavného pojednávania, či predloženie spisu nadriadenému súdu“, keďže tieto nemôžu „ospravedlniť objektívne existujúce prietahy v konaní.“

6. V druhej rovine sťažovateľ namietol arbitrárnosť napadnutých uznesení špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu pri odôvodňovaní konkrétnych dôvodov jeho preventívnej väzby, pretože *„Existencii dôvodu preventívnej väzby sa nijakým spôsobom nevenovali, len odkázali na dovedajšie rozhodnutia.“* Podľa sťažovateľ je súd *„povinný skúmať dôvody väzby v každom štádiu trestného konania a nie je možné len všeobecne odkazovať na doterajšie rozhodnutia o väzbe. Takáto argumentácia je príliš všeobecná bez toho, aby mala dostatočnú relevanciu pre odôvodnenie dôvodu preventívnej väzby.“* Predovšetkým podľa sťažovateľa *„nie je zjavné, čím je preukázaná konkrétna a akútna hrozba, že by... v trestnej činnosti drogového charakteru mohol akokoľvek pokračovať.“*

7. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po vykonaní dokazovania nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Špecializovaného trestného súdu č. k. 12T/9/2021 zo dňa 03.01.2022 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost-š 1/2022 zo dňa 17.01.2022 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jeho právo podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho právo podľa čl. 9 ods. 1 a ods. 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost-š 1/2022 zo dňa 17.01.2022 sa vo vzťahu k sťažovateľovi zrušuje.

3. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje, aby sťažovateľa prepustil bezodkladne z väzby na slobodu.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 492,31 €...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu napadnutými uzneseniami špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu v dôsledku arbitrárnych záverov týchto súdov pri posudzovaní pretrvávajúcich dôvodov preventívnej väzby a prietahov pri prejednaní veci samej, v dôsledku čoho došlo/dochádza k nezákonnému predlžovaniu lehoty trvania väzby s požadovanou sankciou prepustenia z väzby.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

11. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 135 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu

v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbu. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

14. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru judikoval, že tento článok predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie. Označené ustanovenie poskytuje zadržanej osobe právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania pozbavenia slobody (Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43). Označený článok dohovoru nevyžaduje, aby nadriadený súd rozhodujúci o pozbavení slobody odpovedal na každý argument dotknutej osoby. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94).

15. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

16. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

17. Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

III.2.1. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu:

19. K prvej námietke sťažovateľa o priet'ahoch pri prejednaní veci samej s dôsledkom nezákonného predlžovania lehoty trvania väzby sťažovateľa najvyšší súd po prehľade vo veci vykonaných úkonov poukázal na rozsiahlosť predmetnej trestnej veci a z tohto dôvodu aj vyvstávajúcu časovú potrebu jej preštudovania, keďže *„prejednávaná vec nie je bežnou trestnou vecou s poukazom, že spisový materiál predložený spolu s obžalobou má cca 65 tis. strán (20 zväzkov), obžaloba bola podaná na osem osôb a štyri skutky a vo veci bolo vykonané už v prípravnom konaní rozsiahle dokazovanie výsluchom väčšieho množstva svedkov, rôzneho znaleckého dokazovania, zaist'ovacích úkonov a ďalšieho spôsobu dokazovania. Takáto vec si objektívne vyžaduje určitý relevantný čas na to, aby bola jednotlivým členmi senátu prvostupňového sudu naštudovaná, čo je základný predpoklad toho, aby bolo možné konať vo veci samej.“*. V ďalšom najvyšší súd rozporoval právny argument sťažovateľa o možnom spojení konania súdu podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku s konaním podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že *„aj ustanovenie § 238 ods. 4 Tr. por. upravuje možnosť časovo rozdielných rozhodnutí o týchto dvoch otázkach a pokiaľ prvostupňový súd potreboval na podrobné oboznámenie sa so spisom na účely rozhodovania podľa § 244 ods. 1 Tr. por. určité časové obdobie vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu, ktoré nie je excesom (čo obdobie cca štyroch mesiacov - od podania obžaloby 17. júna 2021 do rozhodnutie o predbežnom prejednaní obžaloby 21. októbra 2021 - nie je, keď navyše v tomto období bolo opakovane nutné rozhodovať o väzbe), tak uvedené je relevantné a z ustálenej súdnej praxe možno odvodiť, že rešpektovanie požiadavky prednostného a urýchleného rozhodovania vo väzobných veciach by nemalo ísť na úkor rešpektovania zásad spravodlivého súdneho procesu, k čomu treba priradiť aj nutnosť riadneho naštudovania spisu sudcom či senátom pred konaním vo veci samej, keďže aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že osobitná rýchlosť pri posudzovaní vecí vo väzobnej veci, nemôže byť na ujmu úsilia sudcov plniť svoju úlohu s náležitou starostlivosťou.“*

20. Následne sa najvyšší súd venoval postupu špecializovaného trestného súdu v ostatnom období, teda v čase po 21. októbri 2021, pričom nezistil *„také obdobie nečinnosti prvostupňového súdu, ktoré by bolo možné považovať za priet'ah s následkom prepustenia obžalovaných z väzby a v tomto ohľade bolo 5. novembra 2021 predsedom senátu ŠTS vypracované rozhodnutie o postúpení veci, ktoré bolo následne expedované stranám, po doručení sťažnosti prokurátora a jej odôvodnení 22. novembra 2021, bola táto následne ŠTS zaslaná jednotlivým obžalovaným a ich obhajcom a 25. novembra 2021 bol spis so sťažnosťou prokurátora predložený na rozhodnutie nadriadenému súdu, ktorý o sťažnosti rozhodol uznesením Najvyššieho súdu z 15. decembra 2021, sp. zn. 4 Tost 51/2021, pričom 23. decembra 2021, ešte pred vypracovaním uznesenia, bol zapožičaný spis Najvyšším súdom prvostupňovému súdu na základe jeho žiadosti, aby mohol konať o podaných*

žiadostiach obžalovaných o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorých bolo konané spôsobom uvedeným vyššie, pričom zo spisu vyplýva, že po vypracovaní a zaslaní uznesenia Najvyššieho súdu z 15. decembra 2021, sp. zn. 4 Tost 51/2021, bolo toto doručované cestou prvostupňového súdu aj procesným stranám.“.

21. Napokon najvyšší súd uviedol na pravú mieru právny názor sťažovateľa o tom, že za úkon vo veci samej nie je možné považovať úkony týkajúce sa rozhodovania o ďalšom trvaní väzby (predovšetkým o žiadostiach o prepustenie z väzby) z dôvodu, že o takýchto žiadostiach je potrebné rozhodnúť podľa právnej úpravy a z tohto pohľadu rozhodovanie o nich má súvis s vecou samou.

22. K druhej sťažovateľom predostretej námietke o arbitrárnosti záverov napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pri posúdení pretrvávajúcich dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa tento v prvom rade posúdil prvú materiálnu podmienku väzby spočívajúcu v dôvodnosti vedeného trestného stíhania. V tomto smere najvyšší súd skonštatoval, že „nedošlo k žiadnej zmene skutkovej a právnej, resp. dôkaznej situácie, z čoho možno odvodiť, že aj materiálne podmienky väzby dotknutých obžalovaných zostali nezmenené.“. Vo vzťahu k sťažovateľovi najvyšší súd argumentoval aj viacerými skutkovými tvrdeniami podporenými vykonaným dokazovaním (predovšetkým svedeckými výpoveďami), pričom (i) [redacted] potvrdil, že „robil automechanika a popri tom sa venoval drogovej trestnej činnosti a bral drogy od [redacted]“, (ii) [redacted] mala [redacted] potvrdiť, že „jej [redacted] predal pervitín v množstve 210g, od [redacted] cez [redacted], ktorý stál za tým, zobral dokopy ďalšie dve kg pervitínu, ktoré ďalej predal, bolo to za 20 eur/gram, [redacted] to predal za 22 eur/gram a posledné kilo za 23 eur/gram...“, (iii) [redacted] ďalej potvrdil, že „[redacted] brával od [redacted] a následne to predával [redacted]“, (iv) [redacted] potvrdila, že ju sťažovateľ „oslovil, či nechce od neho brať pervitín, dal jej vzorku a potom od neho brala 200 – 300 g mesačne za 20 eur/gram, to bolo od júna 2019 do jej zadržania v apríli 2020 metamfetamín, ktorý mala pri zadržaní, pochádzal od [redacted]..“. Pri skúmaní druhej materiálnej podmienky väzby spočívajúcej v prítomnosti samotného dôvodu väzby [v prípade sťažovateľa preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] najvyšší súd vychádzal v prvom rade z obsahu svojich predošlých rozhodnutí (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 a č. k. 3 Tost 39/2021 zo 14. júla 2021), kde konkrétne aj vo vzťahu k sťažovateľovi ozrejmil konkrétne dôvody jeho preventívnej väzby. V ďalšom najvyšší súd súhrne aj vo vzťahu k sťažovateľovi zhrnul, že „obžalovaní sú stíhaní pre závažnú trestnú činnosť drogového charakteru (aj pre obzvlášť závažný zločin), pričom nemalo ísť o jednorazový akt, ale o opakovanú činnosť, ku ktorej malo dochádzať určité relevantné obdobie a so zisťným motívom v rozsahu niekoľko desiatok tisíc eur formou dilerstva (vzhľadom na rozsah nakladania s metamfetamínom je dôvodný predpoklad, že tento bol určený pre ďalšiu distribúciu)... Podstatnou skutočnosťou ohľadom posúdenia preventívneho dôvodu väzby je to, že k takému konaniu malo dôjsť zo strany obžalovaných v podstate až do ich zadržania ktoré až malo ich konanie, z ktorého sú podozriví, ukončiť... pričom k nemu malo dochádzať bez ohľadu na to, či mali príjmy zo zamestnania či inej legálnej činnosti, a teda týmto konaním si mali zabezpečovať podľa všetkého hlavný zdroj príjmov na úhradu svojich životných potrieb vzhľadom na rozsah stíhanej trestnej činnosti, hoci ide o činnosť, ktorá má devastčné účinky na zdravie konzumentov drog, ktorí sú konečným objektom takého konania. Tieto skutočnosti u obžalovaných zakladajú existenciu dôvodnej obavy, že by v trestnej činnosti takéhoto druhu mohli pokračovať v prípade, že by neboli obmedzení

na osobnej slobode väzbou. Sťažnostný súd pripomína, že podľa ustálenej súdnej praxe účelom trestného konania pri väzbe s dôrazom práve na preventívny dôvod väzby je aj zamedzenie okolností, na odvrátenie ktorých je zamerané ustanovenie § 71 Tr. por. o dôvodoch väzby s tým, že ochrana práv fyzických a právnických osôb presahuje najmä pri preventívnej väzbe rámec obvineného za skutok, ktorý je predmetom dotknutého konania (primerane R 100/2018).“.

III.2.2. Posúdenie veci:

23. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že ten ako súd sťažnostný konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a ústavný súd ich považuje za legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Pre posúdenie dôvodov pretrvávania preventívnej väzby sťažovateľa najvyšší súd správne poukázal na rozsiahlosť a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ako aj dobu jej páchania sťažovateľom v snahe si takto zadovážiť prostriedky na svoje živobytie, resp. zvýšenie životnej úrovne, pričom eliminujúcim faktorom nebol ani výkon závislej činnosti. Najvyšší súd v rámci skúmania pretrvávajúceho dôvodného podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti konštatoval jej zosilnenie, ktoré sa prejavilo aj podaním obžaloby (aj) na sťažovateľa s tým, že vo vzťahu k sťažovateľovi poukázal na konkrétny obsah výpovedí jednotlivých svedkov potvrdzujúcich jeho zapojenie do trestnej činnosti drogového charakteru kladenej mu za vinu. Záver spočívajúci v posilnení dôvodného podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti a zapojenia do nej samotným sťažovateľom nebol oslabený ani názorovým rozkolom medzi najvyšším súdom a špecializovaným trestným súdom týkajúcim sa právneho posúdenia konania skupiny osôb vrátane sťažovateľa ako zločineckej skupiny (špecializovaný trestný súd bol názoru, že sťažovateľ a ďalší spoluobžalovaní nekonali ako zločinecká skupina, ale organizovaná skupina, a najvyšší súd je názoru, že táto otázka bola predbežne posúdená ako neprípustná pre dané štádium konania, keď spáchanie trestnej činnosti zločineckou skupinou nemožno vylúčiť, čo bolo považované za ústavne udržateľné aj ústavným súdom v jeho uznesení č. k. IV. ÚS 206/2022 z 12. apríla 2022). Vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby ústavný súd pripomína, že odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňajú skutkovú podstatu trestného činu (Lukanov proti Bulharsku z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide (Berktaş proti Turecku z 1. 3. 2001). K absolútnym výsledkom v tomto smere je možné dospieť až po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (IV. ÚS 237/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 120/2022, IV. ÚS 205/2022).

24. Ako ústavne konformnú hodnotí ústavný súd aj tú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd judikoval dôvody na ďalšie trvanie preventívnej väzby sťažovateľa. Ako ústavne nonkonformný postup nie je podľa názoru ústavného súdu možné posudzovať postup najvyššieho súdu, ktorý pri konkrétnych dôvodoch väzby poukázal na už judikované závery svojich vlastných predošlých rozhodnutí (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 a č. k. 3 Tost 39/2021 zo 14. júla 2021) za predpokladu pretrvávania ich skutkového naplnenia počas celej doby trvania väzby. V tomto smere ústavný súd sťažovateľovi pripomína, že opakované používanie stereotypných formulácií v rozhodnutiach vnútroštátnych orgánov o predĺžení väzby

vzbudzuje podozrenie, že sa tieto orgány dostatočne nezaoberali konkrétnymi okolnosťami a nereagovali na argumenty obvineného (rozsudok ESLP vo veci Kondratyev v. Rusko z 9. 4. 2009, § 55, rozsudok ESLP vo veci Lind v. Rakúsko zo 6. 12. 2007, § 85). Pokiaľ však rovnaké dôvody na ponechanie obvineného vo väzbe, ktoré ESLP označil za relevantné a dostatočné, pretrvávali po celú dobu jej trvania a ak zákonnosť väzby bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nemožno vnútroštátnym súdom vyčítať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali (rozsudok ESLP vo veci Knebl v. Česká republika z 28. 10. 2010, § 68). Taká situácia nastala aj v prípade sťažovateľa, keď boli dôvody jeho väzobného stíhania predmetom niekoľkonásobného a z hľadiska časového aj pravidelného súdneho prieskumu (bližšie pozri bod 2), v rámci ktorého sa s nimi aj dostatočne oboznámil a ktoré sa za súčasnej nezmenenej dôkaznej a skutkovej situácie opakovali, čo viedlo najvyšší súd k tomu, že konkrétne dôvody už opätovne nerekapituloval, ale na ne už len odkázal.

25. Nad rámec toho najvyšší súd u všetkých obžalovaných judikoval spoločný dôvod preventívnej väzby spočívajúci v charaktere, rozsahu a závažnosti stíhanej trestnej činnosti, ktorá slúžila ako hlavný zdroj príjmov a ku ktorej dochádzalo aj popri riadnom zamestnaní (čo je aj prípad sťažovateľa) a bola vykonávaná jednotlivými spoluobžalovanými až do ich zadržania (čo je taktiež prípad sťažovateľa). V tomto smere najvyšší súd vnímal preventívnu väzbu aj sťažovateľa ako prostriedok predchádzania páchania stíhanej trestnej činnosti, ktorej recidíva je aj v dôsledku rozsahu, času a okolností, za akých má byť podľa obžaloby páchaná, vysoká. Tento názor najvyššieho súdu vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe (R 100/2018). Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Ústavný súd dodáva, že „... zbavenie slobody sťažovateľa nemôže byť vnímané ako svojvoľné, ak vnútroštátny súd uviedol určité dôvody na pokračovanie väzby, iba ak by uvádzané dôvody boli mimoriadne lakonické a bez akéhokoľvek odkazu na ustanovenie zákona, ktoré by zbavenie sťažovateľa slobody dovoľovalo [pozri rozsudok ESLP vo veci Khudoyorov v. Rusko z 8. 11. 2005, § 131 a § 157, porov. tiež rozsudok ESLP vo veci Miminoshvili v. Rusko z 28. 6. 2011, § 69]“. Možno preto konštatovať a dospieť k záveru, že najvyšší súd sťažovateľovi dôvody jeho preventívnej väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok aj náležite vysvetlil. Týmto postupom tak krajský súd poskytol na dôvody väzby primeranú súdnu odpoveď („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000). Inými slovami, vychádzajúc z judikatúry ESLP, ako aj ústavného súdu, príslušné orgány rozhodujúce o väzbe síce nie sú povinné sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadať jednotlivo s každým argumentom uplatneným obvineným alebo jeho obhajcom, mali by však reagovať adekvátnym spôsobom na všetky, ktoré sú spôsobilé spochybníť oprávnenosť ďalšieho trvania väzby (pozri napr. Ignatenco proti Moldavsku z 8. 2. 2011, § 78, Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, § 153). Túto povinnosť si najvyšší súd aj riadne splnil, čo vyplýva okrem už uvedeného aj z nasledujúcich okolností:

27. K námietke sťažovateľa o prietahovom postupe v konaní vo veci samej s dôsledkom nezákonného predlžovania lehoty trvania väzby ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľom zvolená argumentácia o tom, že „z hľadiska rýchlosti konania o pozbavenia slobody možno tolerovať lehoty rátané na dni, resp. týždne, nie však už na mesiace“, sa vecne nevzťahuje na prietahy vo veci samej, ale na konanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Teda táto argumentácia má svoje opodstatnenie v situácii, keď sťažovateľ požiada o prepustenie

z väzby na podklade svojej žiadosti a je povinnosťou súdu o nej rozhodnúť v lehote neporušujúcej referenčné články ústavy, ktorými sú čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, a tiež čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tento záver je podporený aj judikatúrou ESLP, podľa ktorej čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock v. Slovinsko z 28. 11. 2000, Vodeničarov v. Slovenská republika z 21. 12. 2000, body 33, 36). V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) teda jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Barfuss z roku 2000, § 65, Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Neumeister z roku 1968, A 8, § 24, Wemhoff z roku 1968, § 10). V tomto smere sťažovateľ dôsledne ani neoznačil príslušnú referenčnú normu na ochranu svojho práva, keď namiesto čl. 5 ods. 4 dohovoru sa mal domáhať ochrany práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý sa na ním predostretú argumentáciu vecne vzťahuje. Tento záver platí aj pre ním označený čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Z vecného hľadiska v ďalšom ústavný súd z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy poukazuje na to, že konanie pred špecializovaným trestným súdom začalo doručením obžaloby prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 17. júna 2021. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 16. marca 2022, teda po 9 mesiacoch trvania konania pred špecializovaným trestným súdom. V rámci tejto doby špecializovaný trestný súd 24. júna 2021 doručoval obžalovaným obžalobu a výzvu na oznámenie návrhov na vykonanie dokazovania (postup podľa § 240 Trestného poriadku) a uznesením č. k. 12 T 9/2021 zo 7. júla 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 39/2021 zo 14. júla 2021 postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby. Vykonanie tohto úkonu ukladá *ex officio* Trestný poriadok a nie je viazané na voľnú úvahu súdu, pričom obligatórne je potrebné rozhodnúť aj o žiadostiach o prepustenie z väzby (aj keď rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním v merite veci). Pre posúdenie ústavnej konformnosti postupu špecializovaného trestného súdu vo veci samej bol relevantný ďalší postup tohto súdu podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku so záverom podľa § 244 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, o čom rozhodol svojím uznesením č. k. 12 T 9/2021 z 21. októbra 2021 a vec bola postúpená okresnému súdu. Najvyšší súd uznesením č. k. 4 Tost 51/2021 z 15. decembra 2021 zrušil uznesenie špecializovaného trestného súdu č. k. 12 T 9/2021 z 21. októbra 2021 a vec vrátil na konanie v pôsobnosti špecializovaného trestného súdu. Po doručení súdneho spisu špecializovaný trestný súd 3. januára 2022 nariadil termín hlavného pojednávania na 1. až 3. marec 2022. Z uvedeného prehľadu vo veci dosiaľ vykonaných úkonov je zjavné, že špecializovaný trestný súd postupoval pri prejednaní veci plynulo, bez zjavných prietahov, keď smeroval rozhodnutie k ukončeniu konania pred týmto súdom na základe právneho (kvalifikačného) názoru priaznivého pre obvinených, zvráteného však najvyšším súdom ako nadriadeným súdom (ide o situáciu predpokladanú Trestným poriadkom, v ktorej

špecializovaný trestný súd postupoval kvázimeritórnym rozhodnutím). Pokiaľ ide o priet'ahovosť samotného rozhodovania o väzbe, s'ťažovateľ nepodložil ústavnú s'ťažnosť v tomto smere vecnou argumentáciou, čo zodpovedá stavu konania, keď o žiadosti s'ťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej špecializovanému trestnému súdu 21. decembra 2021 tento súd rozhodol 3. januára 2022 a o podanej s'ťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol najvyšší súd 17. februára 2022. V dôsledku toho ústavný súd odmieta túto časť podanej ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa vo vzťahu k čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

29. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Rovnaký záver platí aj pre s'ťažovateľom označené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, z ktorého vyplývajúce garancie týkajúce sa bezpriet'ahového postupu súdu pri prejednaní veci sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorého porušenia sa s'ťažovateľ nedomáha. Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax ESLP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo

arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predĺžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru; rozsudok vo veci de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc., ako aj novšia judikatúra rozsudok vo veci Khudoyorov v. Rusko z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193, Öcalan v. Turecko, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko z 26. 10. 2006, body 103 a 115).

31. Po preskúmaní tejto časti podanej ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa konštatuje ústavný súd jej zjavnú neopodstatnenosť, v dôsledku čoho ústavnú s'ťažnosť odmieta aj v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná s'ťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch s'ťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu